

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011864
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121011864.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.09.2022, v trestnej veci proti obžalovanému J. H. st. (nar. XX.XX.XXXX) a spol. pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného J. H. st. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/91/2021 zo dňa 22.06.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného J. H. st.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní J. H. st., J. H. ml. a T. K. uznaní za vinných zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- od presne nezisteného času v nočných hodinách dňa 26.6.2021 do 02.00 hod. dňa 27.6.2021 bez oprávnenia bránili užívať osobnú slobodu W. X. z obce Tuhrina, okres Prešov tak, že najprv J. H. st. poškodeného násilím vytiahol z rodinného domu so súpisným číslom XX v obci Lesíček, následne pod hrozbou fyzického násillia donútili poškodeného nastúpiť do zadnej časti pristaveného vozidla zn. Jeep čiernej farby, ktoré šoféroval J. H. st. a v ktorom sa viezol spolu s J. H. ml., st. poškodeným aj T. K., následne ho previezli na ich pozemok rodinného domu na adrese H. XX, okres Prešov, kde poškodeného obvinený J. H. ml. začal fyzicky napádať tak, že ho päťami bil do hlavy, tváre, ľavého oka a nosa, kde následne po vyjdení z domu na terasu pod altánok začali poškodeného fyzicky napádať aj obžalovaní J. H. st. a T. K. tak, že poškodeného opäť opakovane udierali päťami do hlavy a tváre, nohami kopali do rôznych častí tela, zviazali mu ruky a obžalovaný J. H. ml. palicou bil poškodeného po chrbte, pričom poškodenému po celý čas trvania fyzického útoku bezdôvodne bránili v užívaní osobnej slobody až do doby, kedy J. H. st. povedal, že už „stačí“, a týmto fyzickým napadnutím poškodenému spôsobili pomliaždenie ľavej strany čela s krvnou podliatinou, pomliaždenie ľavej okoloočnicovej oblasti s krvnou podliatinou, pomliaždenie nosa s krvácaním z nosa, pomliaždenie ľavej spánkovej oblasti s krvnou podliatinou, pomliaždenie ľavej ušnice s krvnou podliatinou, pomliaždenie s krvnými podliatinami a odreninami oboch lopatkových oblastí, pomliaždenie s krvnými podliatinami vonkajšej plochy pravého ramenného kĺbu a podvrtnutie pravého zápästia s dobou liečenia vzhľadom na porušenie liečebného režimu 14 až 21 dní.

Za to bol uložený:

- obž. J. H. st. - podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5, § 36 písm. k), § 37 písm. h), písm. m) a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

- obž. J. H. ml. - podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 41 ods. 1 a § 39 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov a 2 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

- obž. T. K. - podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h) a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, výkon ktorého bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba v trvaní 4 rokov.

Proti uvedenému rozsudku podal, ihneď po jeho vyhlásení, obžalovaný J. H. st. odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnil. Uviedol, že ťažisko presvedčivosti a zákonnosti rozsudku spočíva v jeho odôvodnení. Len spravodlivý (výroková časť rozsudku) a presvedčivý (odôvodnenie rozsudku) rozsudok môže splniť svoj výchovný účinok na páchatel'a i na ostatných členov spoločnosti. Každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený, odôvodnenie rozsudku musí byť podľa zákona stručné a jasné. Súd v odôvodnení rozsudku má uviesť, ktorá časť skutku alebo ktorá okolnosť významná pre rozhodnutie veci je tým alebo oným vykonaným dôkazom zistená a prečo pri rozporoch medzi jednotlivými dôkazmi vzal súd za podklad svojho zistenia len niektoré z nich. Zdôraznil, že v odôvodnení rozsudku nestačí, aby súd len konštatoval druhy vykonaných dôkazov, ale treba uviesť ako súd tieto dôkazy hodnotil, akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov najmä z hľadiska ich vierohodnosti, eventuálne prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a pod. Podľa základného zákona štátu Ústavy SR čl. 50 ods. 3 obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Citoval aj čl. 49 Ústavy SR, podľa ktorého len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Všeobecne ešte dodal, že odôvodnenie výroku o vine aj s obhajobou obvineného musí byť presvedčivým výrazom toho, že súd dospel k jednoznačnému, pochybnosti nevzbudzujúcemu a o vykonané dôkazy a o ich hodnotenie sa opierajúcemu presvedčeniu, že obvinený sa dopustil skutku, ktorý je uvedený v obžalobe, a že tento skutok napĺňa znaky niektorého trestného činu alebo prečinu. V odôvodnení rozsudku má súd povinnosť vysporiadať sa aj s obhajobou obvineného. Ďalej uviedol, že považuje za nepochybné, že okresný súd v prejednávanej trestnej veci sa v žiadnom smere nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s jeho argumentáciou a obhajobou, pričom súd odignoroval doterajšiu zaužívanú súdnu prax, nálezy ústavného súdu, ako aj jeho obhajobu, v dôsledku čoho rozhodnutie súdu považuje v tomto štádiu konania za arbitrárne, svojvoľné. Bez vysvetlenia ďalej cituje z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 63/2012, ktorý podáva výklad pojmu „... o arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam“. Rovnakým spôsobom tiež cituje z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 695/2013 - „... nezhoda s právnym poriadkom či vykročenie z jeho rámca obsahuje v sebe vždy fázy autoritatívnej aplikácie práva. Týmito fázami sú celý proces zisťovania skutkového stavu, proces právneho posúdenia a následne aj vydanie rozhodnutia vrátane jeho dostatočného odôvodnenia. Svojvoľné konania z praktického hľadiska a jeho konkrétna právna relevancia sa musí vždy nevyhnutne premietnuť do hodnotenia celého procesu realizácie práva“. Tvrdí, že podanie trestného oznámenia zo strany poškodeného W. X. dňa 27.06.2021 bolo účelové a vymyslené, nakoľko tento pred povereným príslušníkom OO PZ Drienov po zákonom poučení tvrdil, že J. H. st. mal W. X. ťahať z domu, ktorý patrí V. K. a jeho manželke z horného poschodia z izby, v ktorej poškodený W. X. spal. Toto mali na vlastné oči vidieť prítomní V. K. a jeho manželka, ktorí podľa odvolateľa svojou výpoveďou pred súdom toto tvrdenie vyvrátili a vypovedali, že obv. J. H. st. nepoznajú a nikdy ho nevideli a tento nikdy nebol u nich v ich dome. Podľa neho je ale pravdou, že v ten večer na ich dvere klopali J. H. mladší, čo potvrdili ako V. K., tak aj jeho manželka. Navyiac samotný poškodený W. X. v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní neustále menil výpovede a navyiac uviedol, že J. H. st. a jeho mladšieho syna s A. mal vidieť, keď ho prvýkrát hľadali a to mohlo byť týždeň predtým, ako ho hľadali v práci v Prešove, teda vraj nepriamo potvrdil, že obž. J. H. st. sa na tvári miesta nenachádzal. Odvolateľ je presvedčený, že zo všetkých výpovedí je zrejmé, že časové úseky sa prelínajú a aj zo samotného rozhodnutia nie je zrejmé, kto a akým spôsobom sa mal pričiniť na ublížení na zdraví, pričom samotný poškodený tvrdí, že po skutku mu mal dať J. H. st. sekeru do ruky, a mali odviezť poškodeného W. X. z Červenice naspäť do Lesička s tým, že má rozbiť auto V. K., ktorého J. H. st. nepozná, a keďže v Lesičku bola oslava, mali ho opäť z Lesička odviezť do Rankoviec, odkiaľ išiel pešo do Tuhrenej v čase asi od 03:00 hod. do 07:00 hod. rannej, pričom v aute mal byť prítomný mal. M. H. a A.. Výpoveď poškodeného považuje za vyvrátenú aj všetkými svedkami, hlavne v tom, že poškodenému absolútne nemal nikto zviazať ruky, navyiac svedkovi Q. X. nevedel uviesť poškodený W.

X., ako ho mali biť a kto ho mal biť. H. X. a C. H. na hlavnom pojednávaní vypovedali, že obž. J. H. st. nič nerobil, mali poškodeného biť iba 13-ročný chlapec a synovec J. H. mladší. Mali ho biť štyria, pričom neuviedli, ktorí ďalší to mali byť. Navyiac obaja svedkovia mali potvrdiť, že nebol veľmi zbitý. Odvolateľ tvrdí, že pokiaľ by došlo k takému rozsahu poranenia, tak by poškodený W. X. neprešiel z Rankoviec do Tuhrenej peši, čo je podľa výpovede poškodeného približne 4 hodiny chôdze. V neposlednom rade považuje za potrebné poukázať na výpoveď svedkyne M. K., ktorá uviedla, že obž. J. H. st. u nich doma nikdy nebol a ani v ten večer, kedy malo ku skutku dôjsť. Jej výpoveď považuje za dôveryhodnú, pričom súd v rámci zhodnotenia dôkazov v prospech obž. J. H. st. sa s touto výpoveďou podľa neho náležitým spôsobom nevysporiadal. Vzhľadom k tomu, že boli neodstrániteľné rozpory vo výpovediach poškodeného W. X. a jednotlivých svedkov má za to, že súd mal postupovať podľa zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v rámci trestného konania, pričom táto zásada, ktorá vychádza z právnych myšlienok rímskeho práva, je ako táka neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie neviny, ktorá má pre trestný proces zásadný význam. Zdôrazňuje ešte, že zásada prezumpcie neviny je natoľko významná, že je priamo (expressis verbis) zakotvená v medzinárodných dokumentoch garantujúcich základné ľudské práva a slobody. Prezumpcia neviny teda vyjadruje objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba. Ďalej uviedol, že ani povinnosť rešpektovania prezumpcie neviny určitej osoby nevyjadruje zákaz využitia zákonných prostriedkov smerujúcich napríklad k obmedzeniu jej slobody (zadržanie, väzba). Totiž ani z väzobného stíhania obvineného nemôže v žiadnom smere rezultovať záver o jeho vine, avšak aj pre takýto postup musí existovať určitý stupeň právnej dôvodnosti (vyššia meria pravdepodobnosti, že skutok, ktorý vykazuje všetky znaky určitého trestného činu spáchal práve obvinený). K samotnému obsahu práva prezumpcie neviny ďalej považuje za potrebné uviesť, že toto v sebe zakotvuje dve základné požiadavky. Po prvé, aby osoba, voči ktorej sa vedie trestné stíhanie nebola označovaná za „vinného“, pokiaľ tak právoplatne nerozhodne súd a po druhé, predmetná zásada má svoje odzrkadlenie najmä v dokazovaní, pri ktorom sa vychádza z predpokladu, že obvinenému sa musí spáchanie skutku relevantne preukázať. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol rozsudkom tak, že ho podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodzuje.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým a následne i právny záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky považuje krajský súd za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

V prvom rade nie je dôvodná námietka odvolateľa, podľa ktorej je napadnutý rozsudok arbitrárny. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku uviedol, nielen ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, vrátane vzájomne si odporujúcich, ale uviedol aj ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval. Zdôrazniť je potrebné, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez

toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dôjde, ak súd nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie a vinu obvineného založil iba na simplexnom zovšeobecňujúcom konštatovaní, bez odkazu na vykonané dokazovanie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností (I. ÚS 712/2014). O takú situáciu v danom prípade však nepochybne nejde.

Napriek odvolacím námietkam a napriek tomu, že obžalovaný spáchanie trestného činu poprel, brániac sa raz tým, že on len syna odviezol do Lesička a potom syna s poškodeným do Červenice, a inokedy sa zase brániac tým, že on s tým nič nemá a celý čas bol doma, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný v spolupáchateľstve s ďalšími osobami.

Záver o vine obžalovaného je možné oprieť predovšetkým o svedeckú výpoveď poškodeného W. X., ktorý v podstatných bodoch (na rozdiel od obžalovaných) opakovane popísal priebeh skutku vždy zhodne tak, ako je ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku. Popísal, ako ho obžalovaní hľadali pre elektronickú komunikáciu s manželkou obžalovaného J. H. ml., ako sa ukryl u V. K. v Lesičku a ako ho tam obžalovaní našli, pričom obžalovaný J. H. st. ho násilu odviezol do auta a odviezol k sebe do Červenice, kde ho päťami, nohami a palicou bili a dokonca mu aj zviazali ruky. Po celý ten čas poškodenému odísť nedovolili. Obžalovaný J. H. st. sa poškodenému vyhrážal, že ak nebude robiť čo chce, tak ho priviazaného lanom bude ťahať za autom, musel kľáčať a donútil ho aj pomôcť sa. Zhodne tiež poškodený uvádzal, že obžalovaný J. H. st. tam na určitú dobu zavolať aj H. X., ktorý tam prišiel aj s C. H..

Tieto tvrdenia poškodeného W. X. sú v prvom rade podporené zápisnicou o prehliadke tela poškodeného, lekárskou správou a znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva, ktoré potvrdzujú, že poškodený utrpel pomliaždenie ľavej strany čela s krvnou podliatinou, pomliaždenie ľavej okoloočnicovej oblasti s krvnou podliatinou, pomliaždenie nosa s krvácaním z nosa, pomliaždenie ľavej spánkovej oblasti s krvnou podliatinou, pomliaždenie ľavej ušnice s krvnou podliatinou, pomliaždenie s krvnými podliatinami a odreninami oboch lopatkových oblastí, pomliaždenie s krvnými podliatinami vonkajšej plochy pravého ramenného kĺbu a podvrtnutie pravého zápästia. V znaleckom posudku uvedenom mechanizmu vzniku pomliaždení čela, okoloočnicovej oblasti, nosa, spánkovej oblasti a ušnice zodpovedajú úderu rukou, či už otvorenou dlaňou alebo skôr päťou, prípadne kopania mäkkou obuvou. Mechanizmu vzniku pomliaždení chrbta a ramena zodpovedajú úderu palicou, a mechanizmu vzniku podvrtnutia zápästia zodpovedá jeho stiahnutie lanom a násilný pohyb ruky a predlaktia. Znalec tiež konštatuje, že poranenia poškodeného mohli vzniknúť tak, ako to opisuje vo svojej výpovedi - údermi rukou, kopaním a palicou a stiahnutím zápästia lanom. Priemerná doba liečenia podvrtnutia zápästia sa v tomto konkrétnom prípade pohybuje v rozmedzí 14-21 dní, s čím koreluje doba PN.

Znalec síce pripustil, že v prípade podvrtnutia zápästia je možné, aby toto bolo spôsobené pádom na ruku, ale vzhľadom na množstvo pomliaždení na rôznych miestach tela samozavinením nemohlo vzniknúť.

Hodnovernosť tvrdení poškodeného W. X. potvrdzujú aj svedecké výpovede H. X. a C. H.. Títo, síce len v rozmedzí 5 až 15 minút, totiž v čase skutku boli prítomní na terase domu obžalovaného J. H. st. a videli, ako za prítomnosti tohto obžalovaného poškodeného bili obž. T. K., M. H. a obž. J. H. ml., pričom im poškodený hovoril, aby prestali. Počas toho obžalovaný J. H. st. tam bol a sedel na lavičke (hoci to sám popieral). Uvedení svedkovia videli, že poškodený má pod okom modrinu a poškriabané. Nevedia však, čo sa dialo potom, keď odišli, lebo poškodený tam zostal naďalej.

V súvislosti s tým nelogicky vyznievajú tvrdenia obžalovaného J. H. st., že svedkovia H. X. a C. H. mu chcú zle a boli ovplyvnení poškodeným. Pokiaľ by to tak skutočne bolo, tak by vo svojich výpovediach

nepochybne neuvádzali, že nevideli, aby obžalovaný J. H. st. bil osobne poškodeného a aby mal poškodený ruky zviazané lanom.

Z obsahu spisu je však nepochybné, že osobami, ktoré svedkov ovplyvňovali, nebol poškodený, ale obžalovaný J. H. st. a jeho rodinní príslušníci. Zrejme to je už zo svedeckej výpovede poškodeného W. X., ktorému obžalovaný J. H. st. telefonoval aj počas výkonu väzby (po zrušení jej kolúzneho dôvodu) a povedal mu ako má na súde vypovedať. Tomu zodpovedá aj záznam vyšetrovateľa z 29.06.2021, podľa ktorého bol za prítomnosti vyšetrovateľa telefonicky kontaktovaný svedkom V. K., ktorý poškodeného požiadal, aby stiahol trestné oznámenie na J. H., pretože z toho budú problémy, lebo ho kontaktovala manželka J. H.. Pri výsluchu V. K. následne potvrdil, že ho telefonicky volala žena, ktorá sa mu predstavila ako manželka J. H., aj keď zároveň tvrdil, že mu táto žena len povedala, aby vypovedal pravdu.

Práve uvedené skutočnosti vysvetľujú dôvod, pre ktorý svedkovia V. K. s manželkou M. K. v rozpore so skutočnosťou tvrdili, že obžalovaný J. H. st. nevošiel do ich domu a nevyviedol poškodeného z ich domu, ale že to poškodeného z domu bez násilia vyviedol len V. K., lebo ho hľadal obž. J. H. ml. a obž. K. bol pri bráne. Takéto tvrdenia V. K. sú navyše aj nelogické. V. K. totiž vedel, ako sa poškodený H. bojí, lebo sám popisoval, ako obž. J. H. ml. spolu s obž. K. hľadali v práci poškodeného, ktorý zo strachu pred nimi skočil zo strechy a utiekol, pričom ho následne pred H. aj u seba ukryl. Je preto nelogické, aby za týchto okolností tento svedok poškodeného dobrovoľne vyviedol z domu J. H. ml.

Snahu ovplyvňovať svedkov potvrdzuje aj svedecká výpoveď Q. X., otca poškodeného, za ktorým bol obž. J. H. st. i jeho manželka, aby poškodený W. X. stiahol trestné oznámenie.

Správne súd prvého stupňa poukázal aj na to, že výpoveď poškodeného W. X., usvedčujúca obžalovaného J. H. st. zo spáchania predmetného skutku, je podporená tiež znaleckým dokazovaním J. F. S., ktoré preukázalo pravdivosť tvrdení poškodeného o kamerovaní časti deja obžalovaným J. H. st. na mobilný telefón.

Na strane druhej sa ako bezvýznamná javí námietka obžalovaného, že nie je zrejme, kto a akým spôsobom sa mal pričiniť na ublížení na zdraví poškodeného a o časových nepresnostiach. Za situácie popísanej poškodeným (v noci ho odviekli, opakovane bili, zviazali mu ruky, vyhrážali sa mu, ponižovali, pričom prítomných bolo viac osôb) nie je možné od neho očakávať, že si bude presne pamätať kto, kedy, ako a v akom poradí ho udrel. Platí to o to viac, že poškodený pochádza z jednoduchších sociálnych pomerov, bez vyššieho vzdelania a bez pamäťových či rétorických zručností (okrem hlavného pojednávania bol vypočutý aj na obrazovozvukový záznam na č. I. 179). Pre ustálenie skutkových zistení si však poškodený v dostatočnom rozsahu pamätal kto ho bil, za akých okolností a akým spôsobom.

Vzhľadom na uvedené bolo teda aj podľa názoru krajského súdu nepochybne preukázané, že skutok uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, sa stal a tiež, že ho spoločne s obž. J. H. ml. a obž. T. K. spáchal obžalovaný J. H. st.

Nie je možné sa stotožniť ani s tým názorom obhajoby, že sa v predmetnej veci mala aplikovať zásada in dubio pro reo a že obžalovaný mal byť spod obžaloby oslobodený. Zásadu in dubio pro reo nie je možné vykladať tak, že by akékoľvek nepodstatné nejasnosti ohľadom skutkového deja, plynúce najmä z drobných rozporov vo výpovediach svedkov, museli vždy nevyhnutne viesť k oslobodeniu spod obžaloby. Nie je porušením prezumpcie nevinoty, ak súd zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlí, prečo výpovedi svedka či obžalovaného uveril alebo neuveril. Rozpory vo výpovediach je možné preklenúť v rámci hodnotenia dôkazov v zmysle

§ 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Keďže prvostupňový súd v spojení s odvolacím súdom vykonané dôkazy uvedeným spôsobom hodnotil, napadnutý rozsudok je vo vzťahu k zistenému skutkovému dejovi a vo vzťahu k jeho páchatelovi správny a zákonný.

V súvislosti s tým, k námietke obžalovaného o nehodnovernosti výpovede poškodeného, je možné len doplniť, že na rozdiel od obžalovaného, ktorý svoje výpovede v podstatných bodoch opakovane menil (raz, že s tým nemá nič spoločné a len videl ako sa syn a poškodený bili, inokedy že bol len šofér a neskôr že on auto nešoféroval a bol len doma), poškodený W. X. v podstatných bodoch vypovedal rovnako a jeho tvrdenia potvrdzujú aj ďalšie vykonané dôkazy tak, ako to vyplýva nielen z vyššie uvedeného, ale aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Odvolačí súd teda nemá žiadne pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu prvého stupňa.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že obžalovaný J. H. st. spoločne s ďalšími osobami bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu poškodeného W. X., a to za použitia násilia, hrozbou bezprostredného násilia a hrozbou inej ťažkej ujmy (že ho budú ťahať za vozidlom so zviazanými rukami), a súčasne mu úmyselne ublížil na zdraví. Naplnil tým všetky pojmové znaky zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona formou spolupáchatelstva s tým, že táto právna kvalifikácia je správne založená na priamom úmysle obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1 až 5 Tr. zákona, uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej podľa § 38 ods. 5 Tr. zákona vo výmere 5 rokov 6 mesiacov, na výkon ktorého ho správne zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie jednomyseľne ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.